

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ในยุคปัจจุบันเป็นยุคที่สารสนเทศได้เข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ในหลาย ๆ ด้าน ได้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันอย่างกว้างขวางทั้งทางตรงและทางอ้อม ปัจจัยที่สำคัญยิ่งปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันในสารสนเทศเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันคือวิวัฒนาการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) ซึ่งเทคโนโลยีสารสนเทศได้รวมถึงเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์ ระบบฐานข้อมูล ระบบประยุกต์สารสนเทศต่าง ๆ การสื่อสารโทรคมนาคมและระบบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล การสร้างสารสนเทศ และการนำสารสนเทศไปใช้ในงานต่าง ๆ (สุชาติ กิระนันท์, 2541 : 2) ในหลายองค์กร เช่น องค์กรของรัฐ โรงพยาบาล สถานศึกษา และองค์กรด้านธุรกิจต่าง ๆ ได้มีการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสื่อสารแลกเปลี่ยนสารสนเทศและเหตุการณ์สำคัญ ๆ กันอย่างแพร่หลาย มีคนส่วนใหญ่มักพูดกันว่า “โลกของเรามักแคบลงทุก ๆ วัน” นั่นก็เป็นเพราะเราใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ มาอำนวยความสะดวกมากขึ้น การติดต่อสื่อสารสามารถทำได้ในเวลาอันรวดเร็ว (วชิรากร พุ่มบานเย็น, 2545) และยังปัจจัยด้านคอมพิวเตอร์ที่มีการใช้งานที่ง่ายขึ้น มีการพัฒนาโปรแกรมที่ตรงกับความต้องการของผู้ใช้ และอุปกรณ์ต่อพ่วงที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร มารับความต้องการของผู้ใช้ด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ความนิยมของเทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

ประเภทของเทคโนโลยีที่ได้รับความสนใจมากที่สุดในปัจจุบันคือ อินเทอร์เน็ต (Internet) เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นข่ายงานที่ครอบคลุมทั้งหมดเข้าไว้เป็นข่ายงานเดียวกัน ภายในอินเทอร์เน็ต จะประกอบด้วยข่ายงานย่อยจำนวนมากที่กระจายอยู่ทั่วโลก ทั้งในทวีปอเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ ยุโรป เอเชีย ออสเตรเลีย แอฟริกา และแอนตาร์กติกา โดยที่ข่ายงานย่อยเหล่านี้ จะเชื่อมเข้าด้วยกัน ภายใต้เกณฑ์วิธีในการติดต่อเป็นมาตรฐานเดียวกัน (กิตานันท์ มลิทอง, 2543) ความก้าวหน้าของอินเทอร์เน็ต ได้มีการพัฒนาคุณลักษณะและบริการต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ ทั้งในเรื่องของความเร็วในการรับส่งข้อมูล เครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้ได้ใช้อย่างง่ายดาย สะดวกและรวดเร็ว บริการต่าง ๆ ของอินเทอร์เน็ตที่เอื้อประโยชน์ต่อผู้ใช้ในการแลกเปลี่ยนสารสนเทศนั้น มีความหลากหลายแล้วแต่ผู้ใช้จะเลือก เช่น ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) การถ่ายโอนแฟ้ม (FTP) เวิลด์ไวด์เว็บ (WWW) หรือเครือข่ายใยแมงมุม ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ว่าจะเลือกการส่งข้อประเภทใดไปยังผู้รับ รูปแบบของการแลกเปลี่ยนข้อมูลจึงพัฒนาขึ้นไปด้วย อินเทอร์เน็ตเป็นเทคโนโลยี

ที่มีอัตราการเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งจำนวนเครือข่ายคอมพิวเตอร์และปริมาณผู้ใช้ อินเทอร์เน็ต ในขณะที่เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ที่มีสมรรถนะในการแสดงผลและเก็บข้อมูล ด้านมัลติมีเดีย (Multimedia) ที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีการนำเอาอินเทอร์เน็ตมาประยุกต์ใช้ในหลายวงการ ไม่ว่าจะเป็นวงการธุรกิจ แพทย์ ทหาร ตำรวจ และการศึกษา เป็นต้น โดยเฉพาะ วงการศึกษาด้วยแล้วอินเทอร์เน็ต อินเทอร์เน็ต ถือเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยในการพัฒนาทรัพยากรของมนุษย์ Resnick (1996) มีความเห็นต่อการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาว่า อินเทอร์เน็ตนั้น นอกจากจะใช้เป็นวิธีการใหม่ในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระ เป็นแหล่งของฐานข้อมูลขนาดใหญ่ที่ให้ผู้เรียนสืบค้นข้อมูลและสารสนเทศแล้ว อินเทอร์เน็ตยังเป็นเสมือนเครื่องมือที่ให้ผู้เรียนได้ใช้สร้างสรรค์งานหรือทำโครงการเพื่อการเรียนรู้ (บุปผชาติ ทัพทิกกรม และคณะ, 2544 : 71) บริการของ อินเทอร์เน็ตมีมากมายหลายบริการ แต่ที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ในปัจจุบันคือบริการเวิลด์ไวด์เว็บ เป็นบริการที่ทำให้คนทั่วไปรู้จักกับอินเทอร์เน็ต และยังเป็นบริการที่ทำให้การใช้อินเทอร์เน็ตมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น เพราะเป็นเครื่องมือในการติดต่อรับส่งข้อมูล ข่าวสารจาก ทั่วโลก สามารถเข้าถึงได้ทั้งข้อมูลที่เป็นภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ข้อความ เสียง และภาพ วิดีทัศน์ และข้อมูลที่เป็นมัลติมีเดีย และในปัจจุบันเวิลด์ไวด์เว็บยังเป็นสื่อกลางของบริการอื่น ๆ ในอินเทอร์เน็ต เช่น ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ การสนทนาบนเครือข่าย การอภิปรายบนกระดานข่าว การค้นข้อมูลและการถ่ายโอนแฟ้มข้อมูล เป็นต้น

จากคุณสมบัติและปัจจัยต่าง ๆ ที่อินเทอร์เน็ตมีบริการให้แก่ผู้ใช้นั้น เป็นโอกาสในการนำมาใช้ประโยชน์ทางการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้น เช่น เปิดโอกาสให้ผู้สอนและผู้เรียน สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย หรืออีกนัยหนึ่งมี “ห้องสมุด” (Library of the World) เพียงปลายนิ้วสัมผัส เปลี่ยนบทบาทผู้สอนและผู้เรียนจาก “ผู้สอน” มาเป็น “ผู้แนะนำ” (Facilitator) มากขึ้น ในขณะที่กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนจะเป็นการเรียน “เชิงรุก” ทั้งนี้เนื่องจากฐานข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเป็นปัจจัยบวกที่สำคัญที่เอื้ออำนวยให้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และค้นคว้าด้วยตนเอง (ไพรัช ธีชัยพงษ์ และ พิเชฐ ตูรงค์เวโรจน์, 2541) เมื่ออินเทอร์เน็ตที่ให้บริการในรูปของเวิลด์ไวด์เว็บเข้ามามีบทบาทต่อการเรียนรู้มากขึ้นเป็นลำดับ จึงกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนการสอนทางไกล (Distance Learning) ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (ศุภชัย สุชนะนรินทร์, 2545 : 17) อีกทั้งยังสร้างการเรียนรู้ให้เกิดการกระจายไปทุกระดับ ทั้งในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย หรืออาจกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนรู้ที่มีอยู่ดั้งเดิมไปเป็นการเรียนรู้ที่ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เรียกว่า อินเทอร์เน็ต โดยมีระบบการจัดการที่สำคัญเรียกว่า ระบบการจัดการเรียนรู้ (Learning Management System :LMS) ทำหน้าที่บริหารและจัดการบทเรียนให้เป็นไปตามแผนการเรียน และสอดคล้องตามหลักประสบการณ์เรียนและสอดคล้องตามหลักประสบการณ์เรียนรู้

ระบบการจัดการเรียนรู้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นซอฟต์แวร์ที่ช่วยทำหน้าที่บริหารจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ จะประกอบด้วยเครื่องมืออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สอน ผู้เรียน ผู้ดูแลระบบ โดยที่ผู้สอนสามารถนำเนื้อหาและสื่อการสอนขึ้นเว็บไซต์รายวิชาตามที่ได้อัปโหลดไว้ได้โดยสะดวก ผู้เรียนเข้าถึงเนื้อหา กิจกรรมต่าง ๆ ได้โดยผ่านทางเครื่องมือการสื่อสารที่ระบบจัดไว้ให้ เช่น ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ห้องสนทนา กระดานถาม-ตอบ เป็นต้น นอกจากนั้นแล้วยังมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ การเก็บบันทึกข้อมูล กิจกรรมการเรียนของผู้เรียนไว้บนระบบเพื่อผู้สอนสามารถนำไปวิเคราะห์ ติดตามผลและประเมินผลการเรียนการสอนในรายวิชานั้นอย่างมีประสิทธิภาพ (ชนิษฐา รุจิโรจน์, 2546 : 6) ในต่างประเทศได้มีการพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้และเป็นที่ได้รับความนิยมหลายระบบ ซึ่งแต่ละระบบก็มีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันออกไป โดยพบว่าระบบที่ได้รับการพัฒนาในต่างประเทศมักจะมีราคาค่อนข้างสูงและบางระบบยังพบว่าข้อจำกัดในการปรับแต่งให้เหมาะสมให้เข้ากับผู้ใช้ชาวไทยทำให้ในปัจจุบันได้มีมหาวิทยาลัยในประเทศไทยพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้เพื่อใช้ในการบริหารจัดการเรียนการสอนผ่านระบบเครือข่ายในมหาวิทยาลัยของตนขึ้น

สำหรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาชั้นสูงที่มุ่งเน้นให้นักเรียนค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง นอกเหนือจากการฟังบรรยายของอาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนบนเว็บ เป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการศึกษาที่น่าสนใจ และผู้เรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นกับการเรียนบนเว็บ ดังเช่น งานวิจัยของ จุฬารัตน์ ศราวณะวงศ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาบทเรียนบนเว็บ เรื่อง การใช้เครื่องมือช่วยค้นสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการสรุปว่าการเรียนการสอนบนเว็บช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการเรียนรู้ของนักศึกษาดีขึ้น เนื่องจากการเรียนบนเว็บ นักศึกษาสามารถเรียนได้โดยอิสระ และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ดี นักศึกษาสามารถติดต่อและสอบถามเป็นการส่วนตัวกับผู้สอนได้ทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และงานวิจัยของบุญเรือง เนียมหอม (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนทางอินเทอร์เน็ต ในปัจจุบันพบว่า การเรียนการสอนเน้นกิจกรรมและการบริการอินเทอร์เน็ต ผู้สอนเป็นผู้ควบคุม ตรวจสอบ ติดตามการเรียนของผู้เรียนและเตรียมความพร้อมทางทรัพยากรสนับสนุนการเรียนทางอินเทอร์เน็ต มีการใช้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์และเครือข่ายใยแมงมุมมากที่สุด ใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือและเรียนรู้ด้วยตนเอง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งที่ได้นำอินเทอร์เน็ตมาให้บริการแก่อาจารย์และนักศึกษา ชุมัยลา หล้าสุบ (2542 : บทคัดย่อ) ได้สำรวจการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อวัตถุประสงค์ในการติดต่อสื่อสารการศึกษาจากแหล่งข้อมูลภายในประเทศ ใช้บริการสืบค้นข้อมูลเว็ลด์ไวด์เว็บ และบริการสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แสดงความคิดเห็นว่า มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนส่งเสริมให้มีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาแพร่หลายมากยิ่งขึ้น แสดงว่าผู้เรียนมี

ความสนใจและกระตือรือร้นกับการเรียนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต คณะศึกษาศาสตร์ก็เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่มีการนำอินเทอร์เน็ตมาประยุกต์ในระบบการเรียนการสอนผนวกกับภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายในการนำอินเทอร์เน็ตมาพัฒนาและสนับสนุนการเรียนรู้ จึงได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างรูปแบบการเรียนการสอนผ่านอินเทอร์เน็ตในระดับอุดมศึกษา โดยการใช้รูปแบบของการออกแบบการเรียนการสอน (Instruction Design Model) ที่มีผนวกกับการใช้คุณลักษณะทรัพยากรและปัจจัยต่าง ๆ ของอินเทอร์เน็ต นำมาพัฒนาเป็นระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สำหรับอาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ประกอบด้วยซอฟต์แวร์ 4 ส่วน คือ สำหรับผู้สอน สำหรับผู้เรียน สำหรับผู้ดูแลระบบ และส่วนประเมินผล เพื่อให้มีความหลากหลายในการเรียนการสอนมากที่สุด

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะนักศึกษาศาสาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในส่วนของผู้สอน ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้สอนใช้ออกแบบการเรียนการสอนและเตรียมทรัพยากรให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ ผู้เรียนได้ทำการเรียนได้อย่างไม่จำกัดเวลาและสถานที่ เพื่อตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และผู้สอนสามารถตอบข้อซักถาม สนทนากับผู้เรียน เพื่อเปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้สอน มาเป็นผู้แนะนำ มากขึ้น และสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียนได้ตลอดเวลา ในการพัฒนาโปรแกรมส่วนนี้ เนื่องจากเป็นโปรแกรมที่สร้างขึ้นสำหรับการเรียนการสอน ดังนั้น ต้องคำนึงถึงเป้าหมายการศึกษาเป็นสำคัญ และต้องจัดองค์ประกอบเกี่ยวกับการเรียนการสอนให้เชื่อมโยงสัมพันธ์ส่งเสริมต่อกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนการสอน โดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางหรือช่องทางในการเชื่อมโยงองค์ประกอบของการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กัน (บุญเรือง เนียมหอม, 2540 : 11-12) รวมถึงการใช้งานที่ง่าย สะดวกการออกแบบเว็บเพจให้มีความน่าสนใจ โดยนำศักยภาพของไฮเปอร์มีเดีย (Hypermedia) มาดึงดูดความสนใจของผู้ใช้โดยการใช้ภาพ ตัวอักษรและการออกแบบที่ลงตัวและเพื่อความสมบูรณ์ก็ต้องนำโปรแกรมส่วนนี้ไปประกอบกับส่วนของผู้เรียนผู้ดูแลระบบและส่วนประเมินผล และที่สำคัญทางคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จะได้นำไปใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยในส่วนของผู้สอน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในส่วนของผู้สอน มีความสำคัญดังนี้

1. ได้ระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในส่วนของผู้สอน
2. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจนำรูปแบบที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นไปประยุกต์ใช้พัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในสถาบันอุดมศึกษาระดับต่าง ๆ
3. เป็นการนำเทคโนโลยีมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างจริงจังในการพัฒนาการเรียนการสอน

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. พัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในส่วนของผู้สอน เป็นการพัฒนาเฉพาะของโครงสร้างระบบโดยไม่รวมเนื้อหาและสื่อการสอน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 6 ภาควิชา ภาควิชาละ 2 คน รวม 12 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในส่วนของผู้สอนครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นิยามศัพท์เฉพาะเพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน ดังนี้

1. ระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หมายถึง โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อการบริหารจัดการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ระบบดังกล่าวจะรวบรวมเครื่องมืออำนวยความสะดวกหลาย ๆ ประเภทที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนให้แก่ ผู้สอน ผู้เรียน และผู้ดูแลระบบ นอกจากนี้ระบบยังสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ อีก โดยที่ผู้ใช้สามารถเรียกใช้เครื่องมือต่าง ๆ เหล่านี้ผ่านทางเว็บ โดยใช้โปรแกรมอ่านเว็บ (Web browsers) มาตรฐานทั่วไป

2. ระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในส่วนของผู้สอน หมายถึง ระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ ในส่วนของผู้สอน ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ออกแบบและสร้างขึ้นโดยอาศัยหลักการ วิจัยและพัฒนาที่รวบรวมเครื่องมืออำนวยความสะดวกหลาย ๆ ประเภทที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการ การเรียนการสอน ซึ่งพัฒนาเฉพาะในส่วนที่ผู้สอนจะต้องดำเนินการตามกระบวนการของระบบ การเรียนการสอน

3. แบบประเมินคุณภาพระบบการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในส่วน ของผู้สอน หมายถึง แบบประเมินคุณภาพของระบบ โดยอาศัยหลักเกณฑ์ประเมินคุณภาพ มัลติมีเดียเพื่อการศึกษา ซึ่งจะประเมินเฉพาะในส่วนของผู้สอน

4. แบบประเมินความพึงพอใจ หมายถึง แบบประเมินที่วัดความพึงพอใจของ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่มีต่อระบบการจัดการเรียนรู้ผ่าน เครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในส่วนของผู้สอน